

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦσαν κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον,
μέσα σ' τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενίων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
δλο γιὰ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Ὁ γδὴ Μάη κι' εἰκοστή,
σ' ὅλα γαλήνη θαυμαστή.

Χίλια κι' ἑβδομηντα τρία καὶ συγχρόνως ἑκατό,
Σύνταγμα καινούριο τώρα τῶν Ρωμῶν χειροκροτῶ.

Τελετὴ Διπλῆς τελεῖται καὶ παντοῦ διαλαλεῖται.

Φίλτατέ μου Φασουλῆ,
ἔλα δῶσε μου φιλί.

Ἐξω σήμερα μωαλό,
γέλα μου νὰ σοῦ γελῶ,
φίλα μου νὰ σέ φιλῶ.

Μὰ τί σοῦλθε, μωσκαρά;
Σήμερα κοινὴ χαρὰ
κι' ἀγαλλίασις μεγάλη
μοῦ σαλεύει τὸ κεφάλι.

Νέας αἰγλῆς οὐρανός,
ὄντως μέγα γεγονός
ἔγινε σιγὰ σιγὰ.

Ἀγαλλίασις κοινὴ,
σήμερα κι' οἱ πετεινοὶ
δίκωλα γεννοῦν αὐγά.

Φ.— Πὲς τί τρέχει, Περικλέτο, καὶ σ' ἐμένα νὰ χαρῶ...
Π.— Τώρα πιά, βρε Φασουλῆ μου, βλέπω τὰ κελὰ σωρό.

Φ.— Δὲν μιλᾷς, μωρὲ μαγκούφ;
Π.— Ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ
θὰ σοῦ βγάλω, νταγλαρά,
κάθε κατσαρό τσουλοῦφι.

Φ.— Γιατὶ ξεπαρδαλόνεσκι;
Π.—

Δὲν πῆρες χαμπαρανί.

πὼς τοῦ παλαιοῦ Συντάγματος πετάξαμε τὰ ράκη,
καὶ πὼς σωτήρες ἀληθεῖς στὰ πόδια μᾶς ἐλωσανε
καὶ τὴν Ἀναθεώρησι σήμερα τὴν τελειώσανε;

Λοιπὸν τελεῖωσε κι' αὐτή,
Πανελλήνες πολῖται,
καὶ τώρα μία τελετὴ
εὐοίωνες τελεῖται.

ᾧ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα πρὸς πᾶσιν τὴν ὑψηλὴν
τῆς Ἀναθεωρήσεως τὴν σωτηρίαν λήξιν,
ᾧ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα πρὸς πᾶν τῆς γῆς Βασίλειον
πὼς ὁ Ρωμῆος ἀπέβαλε τὴν πρώτην τοῦ τὴν πλῆξιν.

ᾧ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα τὸν νοῦ μας πὼς ὀζύνομε
μὲ τοῦτο τὸ κατόρθωμα τῆς γέας Κυβερνήσεως,
ᾧ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα τὰ νύχια μας πὼς ζύνομε
μὲς στὸν δροσάτο τὸν μπαζὸ τῆς Ἀναθεωρήσεως.

Καὶ σήμερα τοῦ Βασιλεῖς διάτορος φωνὴ
δικαίως ἐπικινεῖ
τῆς Ἀναθεωρήσεως τὸ τέλος τὸ σωτήριο,
κι' ἐκφράζει πρὸς τοὺς βουλευτὰς θερμὸν εὐχαριστήριο.

Μέγα τῶντι γεγονός,
σήμερα ἄσπρος οὐρανός,
σήμερα ἄσπρ' ἡμέρα.

Τώρα θυσία θυσίων,
κι' αεροπλάνα Μεσοιών
πετούνε 'στὸν ἀέρα.

Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
κόσμος ἀκτινοβολεῖ
κατὰ πάντα νέος.

Καὶ ψυχὴς μᾶς φέρεῖ βράσιν,
κι' ἐνθαρρύνεται πρὸς δρᾶσιν
κάθε κεχρηναῖος.

Διατάξεις καταργοῦνται,
κι' ἄλλαις συναρμολογοῦνται,
καὶ κολλοῦν τὰς μὲν 'στὰς δέ.

Καὶ τὰ κόμματα τὰ πρῶτα,
Φασουλῆ συμπατριῶτα,
τρῶν νερόδραστο φιδέ.

Δῶσε μου φιλιὰ...
πᾶνε τὰ παλῆά,
Φασουλῆ μου βλάκκα.

Μὰ καὶ μὲ τὰ νέα,
γενεὰ γενναία,
ρίχνου 'στὴν ἀμάκκα.

ᾠ Πατρίε, μὴ σιωπᾶς,
δὸς ἀέρα 'στὸ μισαλό σου,
καὶ 'στὰς δάφνας τὰς νωπὰς
τῆς Διπλῆς Βουλῆς ἀπλώσου.

Ὁ καθεὶς σὲ μακαρίζει...
δάφναις τρώγε, δάφναις μάσσα,
σήμερον ἢ κτίσις πᾶσα
μεθ' ἡμῶν πανηγυρίζει.

Τώρα λαοῦ καμάρι,
τώρα λαοῦ κουφάρι
σηκώνεται κυρτό.

Καὶ πιάνονται κοράσια
μὲ χεῖλη σὰν κεράσια,
καὶ σέρνουν τὸν συρτό.

Τώρα λαὸς προσφέρει
θυμιάμα 'στὸ χέρι
τοῦ καπετὰν Λευτέρη.

Τώρα γὰρ τὴν πυγμὴν
λαλοῦν καὶ μεγιστάνες,
νίκης ἀλαλαγμοί,
ἐγκώμια, παιᾶνες.

Σήμερον τῆς σωτηρίας
καὶ τῆς φιλελευθερίας
ὅλων τὸ κεφάλαιον.

Σήμερον κορυφάζουν πλήθη
πῶς νομίμως κατελύθη
Σύνταγμα παμπάλαιον.

Εἴχαμε δὲν εἴχαμε τὰ παλῆά 'σφρώσαμε,
κι' ἕνα νέο Σύνταγμα μὲ χάρα 'σκαρώσαμε.

Εἴχαμε δὲν εἴχαμε 'γρήγορα τὴν 'κάναμε
τὴν Ἀναθεώρησι, ποῦ γὰρ αὐτὴν ἐσκάναμε.

Εἴχαμε δὲν εἴχαμε
τώρα τὴν πετύχαμε,
πᾶν τὰ πρὶν Σύντάγματα
κι' ἄλλαξαν τὰ πράγματα.

Ἐχθροὺς καὶ φίλους, Φασουλῆ,
τῆς νέας Κυβερνήσεως,
ὅλους ἐνόησε τὸ φιλι
τῆς Ἀναθεωρήσεως.

Νῦν τῆς Ἐπαναστάσεως
γευόμεθα καρπούς
μὲ σωτηρίας δράσεως
σωτήρας χαρωπούς.

Μὰ κι' ὁ Δραγούμης σήμερον παιᾶνα θ' ἀνακρούσῃ
καὶ δὸς τοῦ πάει κι' ἔρχεται τὸ σεβαστό του μοῦσι,
καὶ 'στὰ παλῆά Σύντάγματα δίνει κι' ἐκεῖνος τράκιο
καὶ δέχεται θερμὸ φιλι κι' ἀπὸ τὸν Πατσοῦρακο.

Ἀστράψετε γαλόνια,
βροντήσετε κανόνια,
σκιρτήσετε Παλάτια.

Καὶ μ' ὕνεира κι' ἐλπίδες
σεῖς σκλάβων ἀλυσίδες
γίνετε δὴ κομμάτια.

Μάρς, παιδιὰ, μὲ κλαπαδόρα...
Σύνταγμα καινούριο τώρα,
ποῦ δὲν εἶναι παιῖζε γέλα.

Πάει καθεμὴν πλὴγῇ,
πάει κι' ἡ συναλλαγῇ,
ποῦ μᾶς εἶχε γίνεῖ βδέλλα.

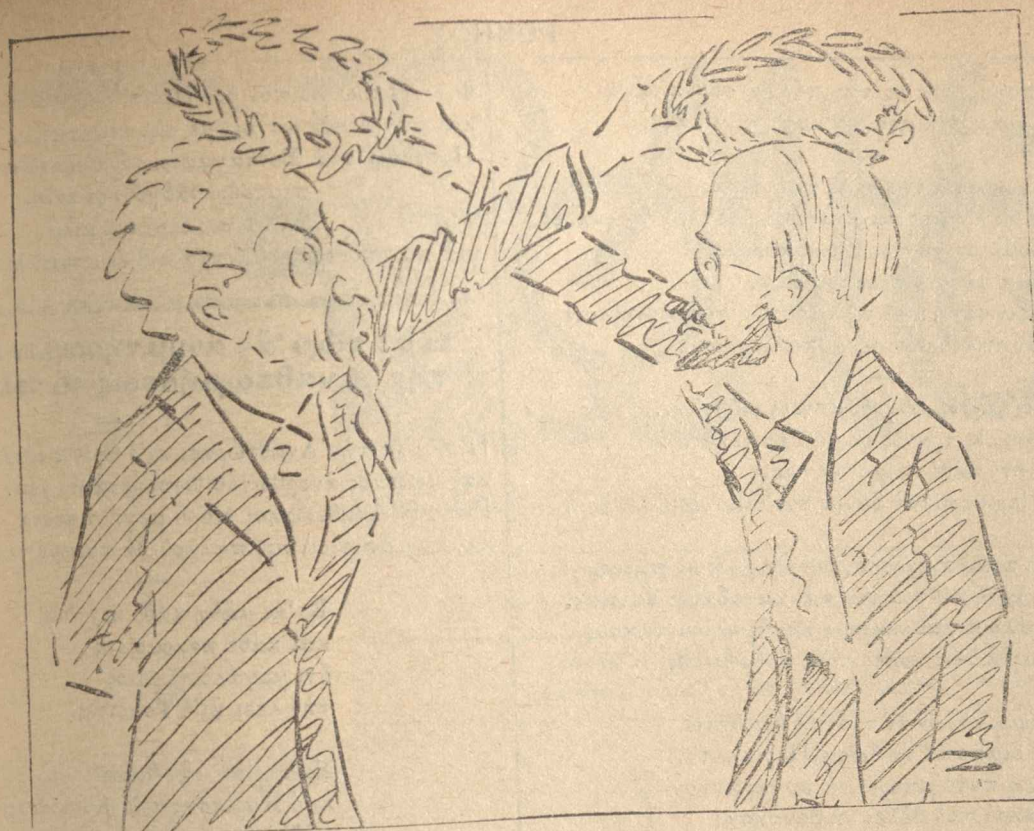
Νέων νόμων λαγαρό
καὶ νεόκοπο χρυσάφι...
ὕμνους καὶ τὸ Φιγαρώ
γὰρ τὸν Βενιζέλο γράφει.

Ποία ξαφνικὴ χάρα
μὲς 'στὴν τύση συμφορά μας,
ὅπου κι' ἐνσφαιρα πυρὰ
'βρόντησαν 'στὰ σύνορά μας.

Ὅλα τὰ παλῆά συχώρα κι' αἰωνία των ἡμῶν...
μόλις τῆς Διπλῆς τὸ καῖο διελάλησεν ἡ Φῆμη
καὶ 'στους Τούρκους τοὺς γειτόνους,
ἐννοῶσαν χάραξ λαχτάρα,
κι' ἄρχισαν νὰ ρίχνουν σμπάρα
'στους 'δικούς μας τοὺς εὐζώνους.

Καὶ 'στὴν μεθόριον ἐκεῖ
ἔγινε μία συμπλοκή
γὰρ τὴν Ἀναθεώρησι.

Καὶ μετὰ χάλαζαν σφαῖρῶν
ἐσκέφθησαν πρὸς τὸ παρὼν
νὰ κάνουν υποχώρησι.

Τῆς Ἀναθεωρήσεως σαλπίζεται τὸ τέλος κι' ἀλληλοστεφανώνονται Δραγούμης-Βενιζέλος.

Κι' ἂν ἐρρίξαν πυρὰ
προσφιλεῖς βασιβελοῦχοι,
τόκαναν ἀπὸ χαρά,
βρὲ διαβόντρου μου κουλούκι.

Συνταγματικοὶ κι' ἐμεῖς, Συνταγματικοὶ κι' ἐκεῖνοι...
γὰρ Σύντάγματα λοιπὸν ἕνας πόλεμος ἄς γίνῃ.
Καὶ γὰρ τοῦτα τὰ πυρὰ λένε τώρα, τενεκέ,
πὺς θὰ γίνουν 'στὸν Χαλὴλ παραστάσεις φιλικαί.

Πλὴν ὁ Μπέης ὁ Χαλὴλ, ὅπως βεβαιώνουν τόσοι,
θὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ
πὺς καθὼς ὁ Τούρκος εἶδε τοὺς Γκιουρῆδες τρελλοὺς
γὰρ τὸ Σύνταγμα τὸ νέο τῆς Τουρκίας τῆς προσφιλοῦς,
ἔτσι σήμερον κι' ἐκεῖνος ἀπὸ μὲν χάρα τρελλῇ
γὰρ τὸ νέο τὸ δικό μας μπᾶμ καὶ μποῦμ πυροβολεῖ.

Μία διεθνὴς χάρα,
κι' ὅλα περίξ ἀνθηρά,
κι' ὅλα περίξ ροδίνα,
γελαστά κι' ἀνώδυνα.

Φασουλῆ, πὺς δὲν γελάς;
Φασουλῆ, πὺς δὲν 'μιλάς;
μὰ σὰν χάχας μὲ κυττάξεις;

Τί κακὰ βυσοδομεῖς;
πὺς καὶ σὺ δὲν εὐθυμεῖς;
πὺς καὶ σὺ δὲν εὐρτάξεις;

Κρίνει κι' ὁ Φασουλῆς τὸ καῖο τῆς Βουλῆς.

Φ.— Οἰκτεῖρω, Περικλέτο μου, τὴν τύση κουταμάρα σου,
μὰ καὶ τὴν σαχλαμάρα σου.
Ὅρα πολλὴ μ' ἐχότασες μὲ μωμολαῖς καὶ κούραις,
καὶ μ' ἀναγκάζεις νὰ σοῦ πῶ βαθεῖα 'Ελληνικούραις.
Λοιπὸν σοῦ λέγω πὺς πολλὴν μωρίαν ὀφλισκάνεις,
καὶ μ' ὁσ' ἀνύστα 'μιλεῖς καὶ τὸ γαῖδοῦρι σκάνεις.

Π.— 'Στὴν Ἀναθεώρησί μας στήριξε πολλὰς ἐλπίδες,
πίστευε καὶ σ' ἀγαθὰ,
καὶ γὰρ αὐτὴν, κολοκυθᾶ,
οἱ προστάται δὲν θὰ στείλουν εἰς τὴν Κρήτη τοὺς Καθηδές.

Φ.— Πάντα κλούβια κεφαλῇ,
τὸ μικρὸ τὸ κάνεις τόσο...
Π.— Μ' ἀπελπίσεις, Φασουλῆ,
καὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Φ.— Τί λόγια, βρὲ, μοῦ τσαμπουνᾶς
κι' ἀνακαινίσσεις κοπανᾶς;
Πλανάσαι κι' ὄνειρεσαι, καὶ θὰ νομίζῃς ἴσως
πὺς μὲ τὸ νέο Σύνταγμα 'μπορεῖς νὰ γίνῃς Κροῖσος.
Θαρρεῖς πὺς ἂν ἀλλάζονε καμπόσας διατάξεις
'μπορῶ κι' ἐγώ, 'μπορεῖς καὶ σὺ τὴν φύσιν σου ν' ἀλλάξῃς.

Π.— Μ' αὐτὰ ποῦ λὲς καλλίτερα τὴν γλώσσα σου νὰ δέσῃς,
κι' ὅπως σακάτια κομμά τογόνονται μ' ἐνέσεις,
ἔτσι καὶ τὸ πολίτευμα ποῦ φθίνει, κουφαρδόνι,
μὲ τὴν Ἀναθεώρησι σπουδαίως καρδαμύνει.

Μπαλόνετα, βρὲ Φασουλῆ, τὸ ρούχο τὸ σχισμένο,
πατίζεται καὶ τὸ δοντρί, ποῦ γόνει μαραιμένο.
Φ.— Κι' ἂν τοῦτο ρούχο μπαλωθῇ, μὰ θὰ σχισθῇ καὶ πάλι,
καὶ τὸ δοντρί ποῦ 'σάπισε χαρπὺ δὲν θὰ σοῦ βγάλῃ.
Καὶ 'στὸ κουφάρι, ποῦ ζητεῖ νὰ τονωθῇ μ' ἐνέσεις,
σὺρε νὰ πῇς καλὴ ψυχὴ καὶ γὰρ τὸ συχωρέσῃς.

Π.— Δὲν ἀπῆλθῃς βερέμη σὰν καὶ σένα τὸν παλάρα
τίποτα νὰ μὴν τάρεσῃ κι' ὅλα νὰ τὰ βλέπῃ μαῦρα.
Φ.— Τέτοιος εἰμαι, Περικλέτο, φαφλατάς καὶ βερεμιάρης.
Π.— Ἐπανάστασι 'ζητοῦσες κι' ἔγινε κι' ὕπερεχαρής.
Νέο Σύνταγμα 'ζητοῦσες καὶ θεσπῶν ἀνατροπή,
μὰ καὶ τοῦτο δὲν σ' ἀρέσει καὶ δὲν βλέπεις προκοπή.

Τί θέλεις νὰ γενῇ λοιπὸν;
Φ.— Γὰρ τοῦτο τρέχ' ῥώτα...
σ' ἐμένα δὲν ἀρέσκει ποτε τὰ καθεστῶτα.

Π. — Ἐσὺ δὲν ὑποφέρεςαι μὲ τὴν πολλή σου κλάψα
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάψα.

Ἐγὼ τὸ μέλλον χαιρετῶ τῆς νέας πολιτείας,
καὶ ποῖός γι' αὐτὸ δὲν χαίρεται, καὶ ποῖός δὲν τὸ θαυμάζει
μ' ἐκεῖνο τὸ Συμβούλιον τὸ τῆς Ἐπικρατείας,
ὅπου τὰ νομοσχέδια θὰ μᾶς προετοιμάζει;
Καὶ ποῖός τὴν τάξιν δὲν ὑμνεῖ τῶν ἄρθρων τῶν ποικίλων,
καὶ τὸ τῆς μονιμότητος ὅλων τῶν ὑπαλλήλων;

Φ. — Ὅλα παραβιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
ὅς εἴμπορῶ νὰ λέγωμαι τρανὸς ἐκ τῶν ἐν τέλει,
κι' ἀμέσως ἐν ὀνόματι κάθε κειμένου νόμου
ἔβγάζω τὸν ξένο, Περικλῆ, καὶ βάζω τὸν δικό μου.

Π. — Βλέπω, μωρὴ παλὴρόγλωσσα, κατήφορο πῶς πῆρες.
Φ. — Ἄλλοι ποῦ τῷ ἤ κοῦτρα του καὶ κατεβάζει ψείρας.
Π. — Εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς τῆς ὑψηλίου τόπους
σοῦ λέω τὸ πολίτευμα πῶς κάνει τοὺς ἀνθρώπους.

Φ. — Κάθε πολίτευμα καλόν, ἐν τούτοις ὑποθέτω
πῶς ἀνθρωπιά δὲν εἴμπορεῖ νὰ δώσῃ, Περικλέτο.
Καὶ ποῖο πολίτευμα ποτὲ ἔμπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ
καθένα δάκτυλο μακρὺ, ποῦ θέλει νὰ βουτήσῃ;

Μ' ὅλα τὰ πολιτεύματα καὶ μὲ τὰ μᾶλλον κρεῖττονα
ἔμπορεῖς ν' ἀπλώνῃς τραχανᾶ,
ἔμπορεῖς νὰ κλέβῃς τὰ κοινά,
νὰ κλέβῃς καὶ τὸν γείτονα.

Ὅλα παραβιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὲ παραπέμπω, Περικλῆ, καὶ στὸν Ἀριστοτέλη.
Π. — Ποτὲ μου δὲν ἐδιάβασα τέτοια στὸν Σταγειρίτη.
Φ. — Τότε δὲν τὸν ἐννόησες παντάπασι, κοπρίτη.
Π. — Μὰ τὴν Ἀναθεώρησιν ἀλλέως τώρα κρίνε
κι' ἀμέσως τώρα ψάλε τὴν μὲ λυρισμὸν Ἀλκαίου...
Φ. — Ὁ νόμος, Περικλέτο μου, κι' ἄδικος ὅταν εἶναι
γίνεται δικαιοτάτος στὰ χέρια τοῦ δικαίου.

Χαλοῦν καὶ τὰ καλλίτερα, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὰν θέλῃς, βρέ, καὶ τὸν Ἑρμῆ χαλᾷς τοῦ Πραξιτέλη.
Μὰ σὺ στὰς σκεψεῖς τὰς σοφὰς
δὲν εἰσχωρεῖς, γαῖδοῦρι.
Π. — Μὴ μ' ἀπελπίζῃς καὶ θὰ φᾶς
καρμυῖά γροθιά στὴ μούρη.

Αὐταῖς τῆς θεωρίας τῆς ἀνοσταῖς παραίτα
καὶ τῆς Διπλῆς τὸν ἄθλον περιχαρὴς χαιρετᾷ.
Γι' αὐτὸν καὶ κάθε μούρη κλαψάρικη χαιρετῶ.
Φ. — Ἐφόσον σ' ἔνα τόπο κυττάζεις, Περικλέτο,
τὸ ψάρι τὸ μεγάλο νὰ τρώῃ τὸ μικρό,
κλάψε τὸν κάθε νόμο καὶ λέγε τὸν νεκρό.

Π. — Μ' αὐταῖς τῆς θεωρίας ἔγινες ἀηδία,
κι' ἤθελα νὰ σὲ δέσω μὲ τὸν ζουρλομανδύα.
Πανηγυρὶν μεγάλην ντουνηῖς πανηγυρίζει
καὶ τὸ δικό σου στόμα μονάχα σκληρίζει.

Φ. — Παύω λοιπόν, βρέ Περικλῆ, κι' ἐγὼ νὰ σκληρίζω
καὶ τὴν Ἀναθεώρησιν μὲ σὰς πανηγυρίζω.
Πιστεύω στὰ Συντάγματα, τὰναθεωρηθέντα,
πιστεύω νάβγουν σὲ καλὸ,
ἀλλ' ὅμως ἔτσι σοῦ μιῶ
γιὰ πασσατέμπο μοναχὰ καὶ κουτουροῦ κουβέντα.

**Καὶ τώρα ἄς ἀνυμνήσωμεν πρὸς μὲ
τῆς Ἀναθεωρήσεως τὸ τέλος.**

Π. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησι κι' ὁ Θρόνος τώρα χαίρει
καὶ καθενὸς ἀνορθωτοῦ θωπεύεται τὸ χέρι.
Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησι πολὺ μεγάλη φέστα
καὶ τοῦ δανείου τοῦ παλῆου θὰ πάρωμε τὰ ρέστα.

Κι' ὅς μάθῃ κάθε κεχηνὸς
καὶ κάθε κακομοίρης
ὅτι μεγάλο γεγονός
τὴν λείει κι' ὁ Τσαξίρης.

Σωτηρίαν τὴν θαρρεῖ
κι' ὁ Κυρίτσος κι' ὁ Κοτρότσος,
κι' ἄλλοι κάνουν τὸν βαρὺ,
καὶ φωνάζουν σοβαροὶ
πῶς τῆς πρέπει μούλας κλωτσοί.

Φ. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησι πῆδα με καὶ δρασκέλα με...
Π. — Ἀληθινὰ σωτήριος ὁ φετεινὸς ὁ Μάης...
Φ. — Ἐμεῖς ψωμί δὲν εἴχαμε καὶ ρεπανάκια θέλαμε,
θαρρῶ πῶς τῶπε στὴ Βουλὴ κι' ὁ κύριος Μαμάης.

Π. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησι βαρῶ τὸν ταμπουρά μου.
Φ. — Γι' αὐτὴν χορδαῖς τῆς λύρας μου θὰ κάνω τάντερά μου.
Π. — Δὲν εἶναι τὸ πολίτευμα σὰν κι' ἄλλοτε φενακὴ
κι' ἕνα κρασί γι' αὐτὸ θὰ πιῶ μὲ τὸν Μαρκαντωνάκη.
Φ. — Κι' ἐγὼ, βρέ Περικλέτο μου, θὰ πιῶ νὰ γίνω σκύνιπα.
Π. — Γι' αὐτὸ γλυτόνεις σήμερα τὸ ξύλο, παρλαπίπα.

Καὶ τώρα μὲ πατρίδος καὶ μὲ καρδιάς λαχτάρω
τὸν θρίαμβον ἐξύμνει τῆς Ρέας τοῦ Σαμάρα.
Φ. — Δάφναις τῆς γεννετείας στὸ διάβα του θὰ σπείρω.
Π. — Γελά σου λοιπὸν πατρίδα...
Φ. — Γελά σου μάεστρο Σπύρο.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐπιδήμιαί τῶσαι, χολέρα καὶ πανώλης,
ποῦ τοὺς θνητοὺς μαστίζουν τῆς οἰκουμένης ὅλης,
μελέτη Ζαβιτζιάνου τοῦ Σπύρου τῆς Κερκύρας,
γιατροῦ πολλῆς μελέτης καὶ γνώσεως καὶ πείρας.

Ἐβγάχαν τοῦ Καμπούρογλου, κλεινοῦ γιατροῦ στὴν Πόλιν
παρατηρήσεις γλωσσικαί,
τὰ μάλιστα σημαντικαί,
μὲ γλαφυρὰν ἐμβρίθειαν, ποῦ δὲν τὴν ἔχουν ὅλοι.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενήντα οἰκτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.